

LEGYEN BÉKE, SZABADSÁG ÉS EGYETÉRTÉS!

2006. március 15.

A művelődési ház zsúfolásig megtelt a közönséggel és a szereplőkkel ezen a szeles, hóízataros estén.

Bercsényi György, a II. Rákóczi Ferenc Általános Iskola igazgatója történelmi hitelességgel méltatta az ünnep jelentőségét.

„Megtisztelő, felemelő és egyben torokszorító érzés újkori történelmünk legszebb, legcsodálatosabb ünnepére emlékezni. Ünnepe ez mindazoknak, akik átérzik egy nép összefogásának magasztos nagyszerűségét.

„...Régi szelíd esték, ti is emlékké nemesedtek...” – szól a költő. S a költő után szabadon, biztosan mondhatjuk, március 15-e jelképpé nemesedett. A szabadság, függetlenség és polgári átalakulás jelképévé. Soha ilyen nem volt a magyar, de büszkén mondhatjuk, a világtörténelemben sem. A véres francia forradalom után több mint 50 évvel egy negyedszázados reformkori fejlődés eredményeként kialakult a polgári nemzet. Március idusán vér nélkül győzött a

magyar forradalom. A pesti fiatalok egy nemzet követeléseit fogalmazták meg. Mit kíván a magyar nemzet? Legyen béke, szabadság, egyetértés! Ez a vágy fogalmaztatta meg velük a 12 pontot, melynek követelése egy hónap múlva már törvénybe foglaltattak, s az uralkodó V. Ferdinánd aláírásával szentesítette. Az évszázados feudális rendet a polgári szabadság lehetősége váltotta fel. Egy csodálatos, békés rendszerváltás történt, s egy nép nemzetévé érett e napon. Megvalósult a Szent István-i gondolat, melyet fiához, Imre herceghez írt: „Istenhez méltó, és az embernek felette jó, ha minden egyes ember szabadságban éli le életét”. Jelképpé váltak a nap szereplői, helyszínei, eseményei: Petőfi, Jókai, a Nemzeti dal, kokárda, Nemzeti Múzeum, Táncsics kiszabadítása. Később próbálták megtömi, levérni, más és más korszakok kisajátítani, de nem lehetett.”

A 7. c és 7. b osztályosok előadása, amelynek rendezője Bálint Éva tanárnő volt, mindenkit magával raga-

dott. Visszarepültünk a múltba, és mindannyian úgy éreztük, hogy mi is jelen vagyunk ama fényes nap történelemformáló eseményein. Mindezt lelkes fiúk és lányok hitették el velünk meggyőző erővel.

Az ünnep hangulatába jól illeszkedett a Tárnoki Női Kar Vásárhelyi Zoltán népdalfeldolgozásával és Egressy Béni Talpra magyar című művével.

Az Amadeus ifjú fúvósai és az őket segítő tanárok muzsikája (Klapka-induló, 1848-as koszorúzó) Gutz György tanár úr vezényletével méltó befejezése volt az ünnepi műsornak.

A rendezvény az 1848-as emlékműnél koszorúzással ért véget. Földbe tűzött, apró nemzetiszínű zászlócskák jelezték, hogy valakik már jártak itt előttünk. A valakik, a legifjabb üneplők, az óvodások voltak.

Mit üzen ez a nap ma is a magyar nemzetnek? Legyen béke, szabadság és egyetértés!

Juhász Gyula: Március idusára

Vannak napok, melyek nem szállnak el,
De az idők végéig megmaradnak,
Mint csillagok ragyognak boldogan,
S fényt szórnak minden születő tavasznak.
Valamikor szép tüzes napok voltak,
Most enyhe és derűs fénnel ragyognak.
Ilyen nap volt az, melynek fordulója
Ibolyáit ma a szívünkbe szórja.

Ó, akkor, egykor, ifjú Jókai
És lángoló Petőfi szava zengett,
Kokárda lengett, zászló lobogott;
A költő kérdett, és felelt a nemzet.

Ma nem tördel bilincset és börtönajtót
Lelkes tömeg, de munka dala harsog,
Szépség, igazság lassan megy előre,
Egy szebb, igazabb, boldogabb jövőbe.

De azért lelkünk búsan visszanez,
És emlékezve mámoros lesz tőled.
Tűnt március nagy napja, szép tavasz,
Mely fölráztad a szunnyadó erőket,
Mely új tavaszok napját égre hoztad,
Mely új remények ibolyáját fontad.
Ó nagy nap, szép nap, légy örökre áldott,
Hozz mindig új fényt, új dalt, új virágot!

